

Rozhovor: 10. Otec vojáka: „Synovi bude dobře kdekoli, pokud bude v Božích rukou“

Rozhovor

Otec vojáka: „Synovi bude dobře kdekoli, pokud bude v Božích rukou“

rozhovor s otcem vojáka

Rodina kazatele Viktora

Viktor je baptistický kazatel, který do roku 2015 sloužil v místním baptistickém sboru v Luhanské oblasti. Nyní žije se svou ženou Irou ve Svaljavě na Zakarpatské Ukrajině. Mají šest dětí: dva syny a čtyři dcery.

Nejstarší syn Ivan je v současné době v armádě. Poté, co byl zraněn v boji a zotavil se, pokračuje ve službě. Nyní je v doněckém sektoru.

□ O službě během války, mobilizaci syna a klidu v době smrtelného nebezpečí si přečtěte v rozhovoru s pastorem Viktorem ↓.

□ *Kdy a za jakých okolností jste se evakuoval na Zakarpatí?*

Na jaře 2014 jsme aktivně pomáhali jednotkám ukrajinských ozbrojených sil, které přijížděly do naší oblasti. Pomáhali jsme bojovníkům praporu Ajdar a podíleli se na uspořádání kontrolních stanovišť.

V té době byly vojenské jednotky špatně zásobovány, takže jsme jim pomáhali potravinami, oblečením a obuví. Také jsme připravovali a dodávali potraviny, nějaký stavební materiál atd.

Bylo však těžké předvídat vývoj událostí v Luhanské oblasti. V té době armáda nemohla zaručit, že naše území udrží. Po úzké spolupráci s ozbrojenými silami bylo nebezpečné zůstat a čekat na nepřítele. Proto jsme se po poradě se sborem rozhodli přesunout do Zakarpatí.

Nikdy předtím jsme zde nebyli. Připojili jsme se ke sboru, kde jsme nikoho neznali. Oblastní kazatel v Luhansku nám dal telefonní číslo na oblastního kazatele v Zakarpatí. Zavolali jsme mu a přestěhovali se tam.

□ *Co se stalo potom?*

Ve Svaljavě jsme se připojili k místnímu sboru „Milost“. Účastnili jsme se shromáždění a všech sborových akcí. Moje žena začala sloužit ve sboru. Kázal jsem a později jsem byl zvolen druhým kazatelem sboru. Děti se také aktivně zapojily do různých sborových aktivit.

□ *Bylo vám jasné, že vás jednou ve Svaljavě postihne válka?*

Ano, ovlivnilo nás to. Ještě před začátkem invaze jsme probírali různé scénáře. A nejen diskutovali, ale do jisté míry jsme se i připravovali. Pod vedením staršího kazatele Ivana Kondora jsme vybavili sborové budovy a domy věřících pro přijetí vnitřně vysídlených osob. To nám v době krize velmi pomohlo.

Víte, nedávno jsme s mým bratrem Stěpanem Kozodolem vyrazili na dobrovolnickou cestu do Doněcké oblasti. Doručili jsme pomoc našim bratrům v Kostjantynivce. Na zpáteční cestě jsme navštívili sbory v osvobozených městech. Jak vypověděli tamní bratři, invaze v plném rozsahu je zaskočila. Nebyli připraveni.

Tehdy jsme se ještě více přesvědčili, že je důležité připravit se na nejhorší a že to bylo nutné a moudré rozhodnutí.

□ *Byli jste vy nebo Ivan v pokušení vyhnout se mobilizaci?*

Vlastně jsme se už jednou „vyhnuli“. Jednoho dne za mnou Ivan přišel a řekl: „Volali mi z náborového střediska a řekli mi, ať přijedu sem.“ A já jsem řekl synovi, aby na telefonát nereagoval, dokud

nedostane předvolání osobně.

Bud' ten den, nebo následující mi zavolali. Tak jsem se do náborového střediska vydal osobně. Tam mi předali předvolání, přestože jsem kazatel. Ve stanovenou dobu, což byla neděle, jsem se musel dostavit se svými věcmi.

Sebral jsem si vše potřebné a dorazil na místo. Začalo se řadit do fronty. Vedoucí střediska vyvolal mé jméno a pak řekl: „Co tady děláte?“ „Přišel jsem se svými věcmi podle předvolání,“ odpověděl jsem.

Náš krátký dialog ukončil lakonicky a vojensky: „Vezměte si své věci a jděte dělat to, co děláte.“ Zdálo se, že se o mě někdo postaral. I když jsem o to nikoho nežádal. Přijal jsem to a vrátil se ke své každodenní službě ve sboru.

Syn Ivan je v armádě

□ *Jak jste přijal povolání svého syna do armády?*

V naší rodině jsme se dohodli, že svůj život a životy našich dětí za všech okolností zcela svěříme Pánu.

Křesťané přinášejí Pánu děti, aby je požehnal a zachoval. Stojí tedy za to svěřit mu i naše dospělé děti.

K těmto myšlenkám mě přiměla smrt synovce mé ženy Anatolije Berežného. Ten se 6. března 2022 stal terčem minometného útoku ruských vojsk, když doprovázel evakuaci civilistů z Irpinu.

Proč tam byl, proč to dělal? Protože tak byl vychován – v duchu služby Pánu a lidem.

Proto se náš Ivan neskrýval před mobilizací. Když dostal povolávací rozkaz, svěřili jsme situaci Pánu. A naše naprostá důvěra spočívala v tom, že Ivanovi bude dobře kdekoli, pokud bude v Božích rukou a podle Boží vůle.

□ Co se v rodině od jeho povolání změnilo?

Po synově mobilizaci se změnilo zaměření našich modliteb. Ivan se stal středem našich proseb a starostí naší rodiny. „Kde je? Kdo je s ním? Jak se mu teď daří?“ – tyto a mnohé další otázky nás znepokojovaly a podněcovaly nás k vroucím modlitbám za něj.

□ Syn byl v boji zraněn. Jak jste se o tom dozvěděl? Jak jste se cítil?

Ivan se mi dva dny neozval. Ale kupodivu jsem z nějakého důvodu necítil zvláštní úzkost. I když jsme se samozřejmě báli pomyslet na rakev zabalenou do ukrajinské vlajky. Ale moje mysl hledala jiné důvody nedostatku komunikace: telefon byl vybitý nebo poškozený, spojení se ztratilo u nich nebo byly jiné technické důvody.

Zároveň jsem se začal pečlivě modlit: „Pane, pokud se rozhodneš vést mě ztrátou mého syna, protože jsi touto cestou už jednou šel, ať je to tak, jak se rozhodneš.“ „Ať je to tak, jak se rozhodneš,“ odpověděl jsem.

Později, když se Ivan ozval, jsme se dozvěděli, že byl zraněn v první bitvě na jihu. Skláněl se nad zraněným kamarádem, aby mu pomohl, a zároveň byl sám zraněn. Na fotografii, kterou Ivan poslal, vypadal vyčerpaně a celý od krve. Náš syn však přežil a byl při vědomí. Znovu jsme děkovali Pánu za jeho ochranu a cestu, kterou Ivana vedl.

□ Kde Ivan nyní?

Po pobytu v nemocnici a zotavení se Ivan vrátil do armády. Nějakou dobu byl na rotaci u své jednotky v Kyjevské oblasti. A právě dnes odešel na další pozici. Kde bude působit příště, zatím není známo.

□ Jaké vojenské zkoušky jsou pro vašeho syna ve válečné zóně nejtěžší?

Nejbolestivější je vidět mezery v organizaci samotné armády. Ivan také říká: „Jedním z největších strachů na frontě je zůstat sám. A důvodů k tomu je dost: buď přijde nepřítel z boku a zničí nás, nebo budeme ustupovat a já neuslyším povel.“ A to je právě to, co si myslíte, že se děje?

□ Jak povzbudíte otce, který prochází takovými okolnostmi, jak povzbudíte křesťanské rodiny, které procházejí podobnými věcmi.

Největší útěchou jsou Boží zaslíbení pro nás a pro naše děti, které znají Pána.

Stojí také za to, abychom si připomněli své sliby dané Pánu – tak jako jsme mu kdysi zasvětili své děti. To nám pomáhá skutečně svěřit naše děti do Boží péče.

Knihu života neznáme – ani svou vlastní, ani našich dětí. Na jaké stránce našeho života žijeme nyní, kdy bude poslední stránka? Zde je zapotřebí naprosté důvěry v Pána. Nikdo nemůže zaručit bezpečnost svého života, ani ve válce, ani v civilním životě.

Taková naprostá důvěra v praxi je mocným svěděním pro naše bližní. A to jak v církvi, tak mimo ni. Bůh je naší oporou a ochranou v těžkých chvílích. On nám pomáhá tyto zkoušky překonávat.

Evangelikální křesťané – baptisté Ukrajiny

[Євангельські християни-баптисти України](#)

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)